

ת"פ 37853/07/21 - מדינת ישראל ע"י נגד פלוני (עציר) ע"י

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 37853-07-21 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד פינקלס

המאשימה

נגד

פלוני (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד שלף ורבינוביץ

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. לנאשם מיוחסים חמישה אישומים בעבירות אלימות כלפי בת זוגו (להלן: המתלוננת), כשסדר האירועים על פי כתב האישום נע על ציר הזמן מן המאוחר (האישום הראשון) אל המוקדם (האישום האחרון).

על פי האישום הראשון, בתאריך 13.7.21, בשעה 12:30 או בסמוך לכך, שוחח הנאשם עם המתלוננת בטלפון, ואיים עליה כי אם תשוב לבית, הוא ירצח אותה. בגין מעשיו אלה, הואשם בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

על פי האישום השני, בתאריך 11.7.21, בשעה 20:00, עת היו הנאשם והמתלוננת בחצר הבית וביצעו עבודות ניקיון, השליך עליה מטאטא ופגע בפניה. כמו כן, תפס את ידה ומשך אותה לתוך הבית, הכה אותה בידה ואיים כי יהרוג אותה. בגין מעשיו אלה הואשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק, ובעבירת תקיפת בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק.

על פי האישום השלישי, ביום 10.4.21, בשעה 02:00 או בסמוך, שבה המתלוננת מחתונה של בן משפחתו של הנאשם, והתגלע וויכוח על כך שהשתתפה בחתונה. הנאשם סטר לה בפניה והכה אותה בכתפה. תוך כך, אמר לה שיהרוג אותה. בגין מעשיו אלה הואשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק, ובעבירת תקיפת בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק.

על פי האישום הרביעי, בתאריך 16.2.21 בשעות הלילה, השליך הנאשם את הטלפון הנייד שלו על המתלוננת ופגע באוזנה. בתגובה, היא השליכה את הטלפון לעברו אך לא פגעה בו. המתלוננת פנתה לעזוב את המקום והפנתה גב לנאשם, אז אחז בה, סובב את פניה אליו, לפת את צווארה בשתי ידיו וחנק אותה. בתוך כך, דחף אותה והפילה על המיטה בחדר השינה, טיפס מעליה, ותוך שהוא יושב על רגליה היכה אותה באגרופים ובסטריות בפניה. בנוסף, אמר לה שיהרוג אותה ויחנק אותה. בגין מעשיו אלה הואשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק, ובעבירת תקיפת בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק.

על פי האישום החמישי, בחודש ספטמבר 2020, בשעות הערב, אמרה המתלוננת לנאשם כי ברצונה להתגרש ממנו, אז התקרב אליה, הכה אותה באמצעות ידו בכתף שמאל, והיא הדפה אותו וברחה מהבית. אז, דלק אחריה, תפס בשערה ומשך אותה באופן שהפיל אותה ארצה, ואז הכה אותה במכות אגרופ בראשה ובגופה. בהמשך נטל מקל עץ והכה אותה בכל חלקי גופה, עת היא מגוננת על פניה באמצעות ידיה ושוכבת על צדה על הקרקע. כתוצאה, נגרמה לה חבלה בדמות המטומה בחלקו השמאלי של גופה. בגין מעשיו אלה הואשם בעבירת תקיפת בן זוג הגורמת חבלה, לפי סעיף 382(ג) לחוק.

2. הנאשם כפר באישומים באופן גורף, וטען כי לא תקף את המתלוננת ולא איים עליה. במהלך המשפט טען כי המתלוננת העלילה עליו על מנת להתנקם בו, רק משום שבחר לשאת אשה שנייה בניגוד לרצונה.

3. לאחר שמעת הסיכומים, וכיוון שהנאשם שהה במעצר עד תום ההליכים קרוב ל-9 חודשים, עתרה ב"כ הנאשם לכך שככל שכוונת בית המשפט להרשיעו, יעשה כן מיד, ולו באופן חלקי, על מנת לחסוך את הצורך לפנות בבקשה להארכת המעצר בבית המשפט העליון. לאחר שבחנתי בקשה זו, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות שבאישום הראשון, כמפורט בפרוטוקול. הנימוקים להרשעה באישום זה יפורטו להלן, במסגרת הדיון בכלל האישומים המיוחסים לנאשם.

מסד הראיות

4. התביעה נשענת בעיקר על גרסת המתלוננת, כפי שבאה לידי ביטוי בהודעותיה במשטרה. בעדותה חזרה בה מן האמור בהודעות, אך הוכרזה כעדה עוינת, והאמרות הוגשו מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות.

לטענת התביעה, יש להעדיף את אמרות המתלוננת על פני עדותה בבית המשפט, ששיקפה פחד מפני הנאשם והמשפחה. התביעה טוענת כי תוכן האמרות מלמד על מהימנותן בעוד שבעדות עלתה עוינות גורפת ובלתי משכנעת. כמו כן, נטען כי ישנם בחומר הראיות חיזוקים לתוכן האמרות, כנדרש על פי סעיף 10א. בעניין החיזוק מפנה התביעה לראיות תומכות, ובהן תיעוד חבלה על זרוע המתלוננת, עדות חברתה במקום עבודתה אשר שמעה ממנה אודות אלימות הנאשם, עדויות השוטרים אודות מצב המתלוננת במועד תלונתה, וכן שקרי הנאשם.

מנגד, ההגנה נסמכת על עדות הנאשם לפיה לא ביצע כל עבירה, ומפנה לעדות המתלוננת בבית המשפט בה

טענה באופן נחרץ כי תלונתה היתה שקרית. כמו כן, טוענת ההגנה לקיומם של מחדלי חקירה משמעותיים המחייבים זיכוי.

5. לאחר בחינת הראיות כולן, באתי לידי מסקנה לפיה הוכחו האישומים מעבר לכל ספק סביר, זאת, בשל עדיפותן של אמרות המתלוננת על פני עדותה בבית המשפט. אני מוצאת כי האמרות מהימנות ביותר, בעוד שההכחשה הגורפת במשפט עוררה קושי רב.

6. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו, כי גם אם יעדיף בית המשפט את הודעות המתלוננת על פני עדותה, עדיין לא ניתן יהיה להרשיע את הנאשם, בשל העדר חיזוק כנדרש על פי סעיף 10א לפקודת הראיות. טענה זו אין בידי לקבל, שכן חיזוקים לרוב מצויים במארג הראיות.

בהקשר זה, ובטרם כניסה לעובי הקורה, אזכיר כי בהתאם להלכה הפסוקה, דבר לחיזוק אינו צריך להוות ראיה עצמאית, ויכול שהחיזוק לא ינבע כלל מעדות נוספת אלא מאימותים ומבחנים העולים מתוך העדות עצמה. הדרישה איננה לתוספת ה"מסבכת" או נוטה לקשור את הנאשם עצמו לביצוע העבירה, אלא לתוספת "מאמתת" בלבד, המוסיפה משקל לאמינותו ולמהימנותו של מוסר האימרה (ע"פ 2949/99 **עמרם נ' מד"י** (11.11.01)). בנוסף, נקבע בפסיקה כי להבדיל מראיית הסיוע, שצריכה להתייחס לנקודה ממשית השנויה במחלוקת בין הצדדים, אין החיזוק צריך להתייחס דווקא לשאלה השנויה במחלוקת (ע"פ 169/86 **חסונה נ' מד"י** (12.4.87); ע"פ 348/88 **אבו אסעד נ' מד"י** (20.6.90)). ועוד, חשוב להדגיש כי מקום שמובא בו נאשם לדין בגין כמה עבירות, והחיזוק המוצע לאמרה נוגע אך לאחת מן העבירות או למקצתן - הדעה המקובלת בפסיקה היא כי ניתן לפרוס חיזוק שנמצא לעבירה אחת על פני כל העבירות המעוגנות באותה אמרה, וזאת כאשר קיימת בין העבירות זיקה פנימית, או כאשר העבירות מהוות פרשה עובדתית אחת (עניין **חסונה**; ע"פ 241/87 **כהן נ' מד"י** (2.6.88)).

בענייננו, אני סבורה כי יש לראות את מכלול האישומים שבכתב האישום כפרשה עובדתית אחת, שעניינה יחסי הנאשם והמתלוננת, על פני תקופה כוללת מספט' 2020 ועד יולי 2021, לפיכך מעיקרו של הדין די היה לתביעה להציג חיזוק לאחד האישומים, על מנת שייפרש על יתרתם. בפועל, הציגה התביעה חיזוקים רבים ובעלי משקל לגבי מרבית האישומים, בדמות ראיות חיצוניות לאמרות המתלוננת, לרבות שקרי הנאשם, וזאת מעבר לתוספות מאמתות רבות בגוף גרסתה שלה.

7. להלן יובא ניתוח הראיות תוך דיון בסוגיית החיזוק הנדרש .

גרסת המתלוננת

8. המתלוננת אישרה בפתח עדותה, כי לא רצתה להתייצב לעדות, מהטעם שביטלה את התלונה. היא זכרה שהתקשרה בשעתו למשטרה, וטענה שעשתה כן כי היתה עצבנית על הנאשם, כיוון שנודע לה כי הוא בוגד בה,

ורצתה לנקום בו. לאחר מכן, טענה שוב ושוב כי אינה זוכרת מה אמרה בחקירה, ואינה זוכרת מה היה (עמ' 34 ש' 26; עמ' 35 ש' 32; עמ' 38 ש' 27; עמ' 39 ש' 29; עמ' 40 ש' 31 ועוד ועוד). כשניסתה ב"כ התביעה לרענן את זיכרונה, המשיכה לטעון כי אינה זוכרת, ועוד אמרה: "אני והנאשם חוונו מערכת יחסים מאד טובה אף פעם לא הרים עלי את היד והכל בסדר בין אני והוא. פשוט כעסתי כי הוא בגד בי ולא נתן לי תשובות לשאלות שדרשתי... זו חתימה שלי. במשטרה כשהייתי אצל האדם שחקר אותי שטען שהוא חוקר, כשהייתי בתחנת משטרה, הוא לא אמר לי אני חוקר עכשיו את מגישה תלונה. מהתחלה אמרתי לו וזה לא רשום פה, אמרתי לו אני לא רוצה להגיש תלונה, רק רציתי להפחיד את הנאשם להרתיע אותו ולא מעבר לזה. לא רציתי שנגיע למצב הזה שהוא עכשיו תשעה חודשים רחוק מהבית, רחוק מהילדים. הוא לא אמר לי שאני כרגע מגישה תלונה... אמרתי לו קובי אני לא רוצה להגיש תלונה. הוא לא אמר לי את עכשיו מגישה תלונה. אמר לי ספרי מה קרה. לא רציתי לספר, רק רציתי שירתיע אותו. אמרתי לו אני לא רוצה שיעצר, רק תחזיק אותו וזהו... כשידעתי כשנודע לי שהוא בגד בי וקבלתי הוכחות על זה, הייתי בסערת רגשות והייתי מאד עצבנית על זה כי גם הוא לא נתן לי תשובות לשאלות וזה עוד יותר הכעיס אותי. לא יודעת, כשאני מתעצבנת אז אני מדברת שטויות, לא מקבלת את ההחלטה הנכונה, וכנראה כל הלחץ של החוקר במשטרה, אני פעם ראשונה הולכת לתחנת משטרה ומגישה תלונה בדיעבד שלא ידעתי שאני מגישה תלונה, רק דברתי עם החוקר".

המתלוננת המשיכה בהכחשתה, טענה כי אינה זוכרת, והעידה כי היא והנאשם לא נפרדו מאז, וכי היא עדיין מתגוררת עם משפחתו. כשעימתה אותה ב"כ התביעה עם תוכן הודעותיה, אמרה: "כבוד השופטת יום אחרי שבאתי למשוך את התלונה השוטרים בתחנה איימו עלי, אמרו לי אם את עכשיו מושכת את התלונה אנחנו נכניס אותך לכלא וזה וכו'. הם רושמים מה שהם רוצים ומה שהם לא רוצים הם לא רושמים. יש הרבה דברים שאמרתי אחרי זה והם לא רשמו. אמרתי לו אני לא רוצה לחתום והוא אמר אין כזה דבר אני לא משחרר אותך עד שאת לא חותמת... קובי אמר לי אם את משקרת עכשיו את מושכת את התלונה אני אכניס אותך לכלא... אני משכתי אותה מרצוני המלא".

9. כשעומתת עם העובדה שגם בבואה לבטל את התלונה (ת/4) הבהירה כי תוכן התלונה כשלעצמה היה אמת, השיבה: "לפני זה אמרתי לו לא, זה לא אמת, אמרתי את הדברים כדי לנקום בו. ואז הוא אמר לי רגע רגע אם את משקרת עכשיו אני אכניס אותך מולו, כאילו אני אוציא אותו ואכניס אותך", והוסיפה כי רק בשל איומי השוטר, אמרה שתוכן תלונתה המקורית היה אמת. עוד העידה: "כל אשה שנעקצת בסיטואציה הזו בבגידה מסוימת מאנשים שקרובים ללב שלך והוא בעלי, אז היא לא תקבל את זה קל. אני לא יודעת איך בחורה אחרת תחווה את זה אבל אני כנראה עשיתי קצת שטויות השתוללתי בחקירה שלי ובדברים שנאמרו וזהו" (עמ' 38 ש' 27).

המתלוננת נשאלה על כך שסיפרה לממונה עליה בעבודה, אודות האלימות שספגה, והשיבה: "לא רציתי ללכת לעבודה כי היתה תקופת קורונה הילדים ישבו בבית והיא לא נתנה לי חופש והעדפתי לשקר לה" (עמ' 39 ש' 1). גם כשנשאלה האם זו הדרך בה בחרה לשקר, תוך ייחוס העבירה לנאשם, השיבה כי זה מה שמצאה לנכון לומר לממונה, אך לא זכרה ששלחה לה תמונות עם חבלות, בטלפון הנייד. בהמשך אמרה לב"כ התביעה: "בטלפון שביררת אתי אמרתי לך אני משכתי את התלונה, מבחינתי התלונה לא קימת. וגם העו"ס שהתקשרה אלי מטעם המשטרה אמרתי לה הכל בסדר, את יכולה לשחרר את הנאשם ואני יכולה לחתום עליו. לא מבינה למה צריך להביא נידת אלי הביתה לקחת אותי לדין, אני לא רוצה לבוא לדין" (עמ' 39 ש' 23).

המתלוננת אישרה כי מאז פרוץ משבר הקורונה, הורע המצב בביתם, הנאשם איבד את עבודתו וייתכן כי בשל כך נהיה עצבני. עם זאת, טענה כי לא ידוע לה האם השתמש בסמים. כשהוצגו לפניה אירועים שונים מתוך תלונתה

במשטרה, טענה כי אמנם היו מריבות בינה ובין הנאשם, כיוון שהוא רצה להביא אישה שנייה, אך לא היתה אלימות, אלא היא ניפחה דברים במשטרה כי כעסה על הנאשם. כשניסתה ב"כ התביעה לרענן את זיכרונה בנוגע לאירוע בו נחבלה ביד, השיבה: "אני עובדת סדרנית בתנובה ומרימה ארגזים מאד כבדים, לפעמים אני מקבלת מכה ממשטחים ויכול להיות שזה היה מזה" (עמ' 42 ש' 29). לשאלת ב"כ המאשימה מדוע טענה באזני מוקדנית המשטרה כי הנאשם תקף אותה, השיבה כי אילו אמרה את האמת, שהנאשם איים כי יתגרש ממנה, לא היו מתייחסים אליה ברצינות, לכן סיפרה שנהג באלימות, כדי לנקום בו. לשאלת ב"כ הנאשם בעניין שיחתה עם המוקדנית, אישרה כי ניפחה את תלונתה, כיוון שהמוקדנית עודדה אתה "לנפח", וכי היא זוכרת זאת. כמו כן, אישרה את כל טענות ב"כ הנאשם לפיהן בדתה את התלונות רק כדי לנקום בנאשם (עמ' 47-48).

10. מול עדות נחרצת זו, עומדות שתי הודעות שמסרה המתלוננת במשטרה. נוכח גודל הפער בין תכנן ובין עדותה, ראוי להביא ציטוט מדויק של דבריה שם:

בהודעה מיום 13.7.21 בשעה 16:58 (ת/3), מסרה כי היא נשואה לנאשם מזה 10 שנים, ויש להם 4 ילדים. את הנאשם תיארה כמי שאינו עובד, משתמש בסמים, ו"כל הזמן הראש שלו בסמים... הוא השתמש בעבר, ובשנתיים האחרונות לאחר שהוא השתחרר מהכלא הוא חזר שוב לסמים". לאחר דבריה אלה, מסרה: "היתה אלימות קשה, אני לא זוכרת תאריך מדויק, אבל זה היה בחודש ספטמבר 2020... בתחילת שנת הלימודים... הוא היה צריך להחזיק ברהט פעם בשבוע... ביקש ממני שאני אקפיץ אותו לתחנת רהט, אני הייתי עייפה... אמרתי לו שאני לא יכולה הוא התעצבן... כעבור כמה שעות... חזר הביתה אני תליתי כביסה... התחיל וויכוח בינינו אני אמרתי לו בוא נתגרש... הנאשם התעצבן עלי בא אלי נתן לי מכה עם היד שלו בכתף שמאל שלי אני דחפתי אותו ממני עם שתי ידיים של בחזה שלו ומיד נכנסתי לבית ונעלתי את דלת ואז אני התקשרתי לאמא שלי... אמרתי לה בואי לכאן הוא רוצה להרביץ לי ולהרג אותי ואז הנאשם עלה על הגג של הבית נכנס דרך החלון של הסלון אני ראיתי שנכנס לבית אז ברחתי ממנו לכיוון הבית של אח שלו... אני דפקתי בדלת אבל לא פתחו לי כי לא היו בבית, אז הנאשם הגיע אלי זה היה בדלת ליד המחסן מאחורי הבית, תפס לי בשיער של הראש ומשך אותי עם השיער אני תפסתי בידית הדלת כדי שלא ייקח אותי אבל הוא התחיל לתת לי מכות עם הידיים שלו, נתן לי אגרופים בראש ובחלק העליון של הגוף... נתן לי מכות חזקות ואז לקח מקל מעץ שהיה במקום והתחיל עם המקל להכות אותי בגוף שלי אני הייתי כבר על הרצפה מהעוצמה של המכות ואז התחיל להכות אותי עם המקל בגוף שלי. אני הפניתי לו את חלק שמאל של הגוף שלי וניסיתי להגן עלי עם הידיים אבל המשיך להכות אותי עם אותו מקל ואני מנסה להגן על עצמי ובשלב מסוים הדל של הבית שלי נטרקת אז הפסיק להכות אותי. אני קמתי נכנסתי לבית. אמא שלי היתה בבית אני נכנסתי לשירותים, היה לי מהפחד פיפי אז הנאשם בא אלי אמר לי בשירותים אמר לי את לא נשאת בבית את לוקחת את הילדים שלך והולכת לאמא שלך. אני טרקתי את הדלת שלא ייכנס אליי כי חשבתי שהוא בא להרביץ לי שוב אז אמא שלי באה אליו ולקחה אותו ואני יצאתי מהשירותים ארגנתי תיק ויצאתי עם הילדים לאמא שלי. הייתי אצלה חודשיים ואחרי חודשיים הנאשם ביקש שאני אחזור לבית ואחרי שהוא ביקש ממני פעם או פעמיים אני חזרתי הביתה... מהמכות הייתי כחולה, היו לי סימנים כחולים בגוף בחלק השמאלי בגוף שלי, בראש, בכתף, בירך ובמותן שמאל". עוד הוסיפה כי חששה שאם תלך לבית החולים יערבו משטרה, ולא רצתה לסבך את הנאשם כי הוא רק יצא מהכלא. בעניין תיעוד החבלות, מסרה כי היו לה תמונות שצילמה בטלפון את הסימנים, אבל החליפה מכשיר. עם זאת, שלחה את התמונות למנהלת שלה בעבודה קורין, וסיפרה לה כי בעלה הרביץ לה ואינה יכולה לבוא לעבודה. כמו כן, שלחה את התמונות לאחותה אסמאה וסיפרה גם לאמא ואחותה יסמין.

בהמשך ההודעה, תיארה כי בפברואר 2021, בערב יום האהבה, אמרה לנאשם כי היא רוצה להביא עוגה כדי

לחגוג יחד, והוא חשב שהיא רוצה לצאת לפגוש גבר אחר, התעצבן, זרק את הטלפון שלו עליה, ופגע באוזנה השמאלית (שם ש' 32). היא הרימה את הטלפון וזרקה עליו בחזרה, אך לא פגעה בו. בשלב זה נכנסה לחדר "והנאשם בא אלי לחדר, בא מאחורי אני הייתי עם הגב שלי אליו הוא סובב אותי שאני עם הפנים אליו ואז עם יד אחת שם לי על הצוואר שלי וחנק אותי עם היד שלו הפיל אותי למטה, ואז התיישב עלי עם הגוף שלו על הרגליים שלי והתחיל לתת לי מכות של אגרופים בפנים וסטירות ותוך כדי שהוא מאיים עלי אני אהרוג אותך אני אחנך אותך ואז לאחר המכות הוא קם ממני (הנ"ל בוכה) ממני לקח את הטלפון שלי דפדף בטלפון שלי שאל כל מיני שאלות על הטלפון ואז אני נעלתי את הדלת וזהו... לא היו לי סימנים של נפחיות בראש והרגשתי שאני לא מאוזנת היו לי סחרחורות אז הלכתי לבדיקה אחרי כמה ימים". כאן הסבירה כי לא הלכה למשטרה כיוון שיש לה ילדים ולא רצתה לסבך את הנאשם שרק השתחרר מהכלא. כמו כן, אמרה: "תבין אותי אני לא רציתי לסבך אותו ואני גם חששתי ממנו שהוא מחר מחרתיים הוא ישתחרר אז הוא יהרוג אותי", אך הוסיפה כי לאחר שהרביץ לה כמה פעמים, היא כבר רוצה לעשות לזה סוף.

ועוד מסרה כי ביום 10.4.21 בשעה 02:00, חזרה הביתה לאחר חתונת אחיו של הנאשם, אשר הוא לא השתתף בה ואף לא רצה שהיא תשתתף. התפתח וויכוח על השתתפותה בחתונה, ואז נתן לה כאפה חזקה לפנים ומכה לכתף ימין ואמר לה "תצאי מהבית". כשסירבה אמר לה "לכי לפני שאני אהרוג אותך", ואז פחדה ויצאה לבית אמה, שם נשארה ללון, ולמחרת חזרה הביתה לאחר שסיפרה לאמה. באירוע זה, לא נגרמו לה חבלות.

מקרה רביעי אודותיו סיפרה, התרחש ביום א' שלפני חקירתה. לדבריה, היא והנאשם ניקו את הבית והחצר, וכשהעירה לו התעצבן עליה את המטאטא שפגע בפניה. לאחר מכן אמר לה להיכנס לבית, תפס בידה ומשך אותה לתוך הבית, ושם היכה אותה עם ידו בזרוע שמאל, וגרם לה נפחות בזרוע. בעניין זה, הציגה בפני החוקרת עמית פרץ את הנפחות וזו תועדה בגוף ההודעה (שם עמ' 2). כמו כן, מסרה כי הנאשם אמר לה שיהרוג אותה.

האירוע האחרון שתיארה המתלוננת התרחש ביום החקירה, בשעות הצהריים. באותו מועד התקשר אליה הנאשם ושאל מתי היא מגיע הביתה. המתלוננת השיבה כי תגיע כשתסיים עבודתה והנאשם הורה לה שתמצא מישהו שיוציא עבודה את הילדים מהקייטנה וניתק את השיחה לאחר מכן, התקשר ואמר לה שאין לה מה להגיע הביתה כי אם תגיע יהרוג אותה וניתק. בסביבות השעה 13:30 סיימה את העבודה ויצאה לכיוון הבית, אך פחדה בשל איומי הנאשם, והתקשרה למשטרה. בקריאה למוקד מסרה שאיים עליה, והשוטרת עמה שוחחה הורתה לה לא להיכנס הביתה אלא להמתין בחוץ לשוטרים. כעבור זמן קצר הגיעו שוטרים ולקחו אותה לתחנה.

11. למחרת מועד התלונה, ביום 14.7.21 בבוקר, הגיעה המתלוננת שוב לתחנת המשטרה, ומסרה **הודעה (ת/4- להלן: הודעת הביטול)**, בה הודיעה כי באה לבטל את התלונה "כי הילדים שלי בוכים ורוצים לראות את אבא שלהם ואני הייתי עצבנית עליו בגלל שהוא בגד בי ורציתי לנקום בו". המתלוננת נשאלה על ידי החוקר האם הנאשם איים עליה או לא, והשיבה: "איים אבל אני רציתי לנקום בו על זה שהוא בגד בי... לא רוצה טיפול של משטרה, הוא בגד בי ואני רציתי ללמד אותו לקח שהוא לא יסתובב עם השרמוטות שלו". כשנשאלה האם כל מה שאמרה בחקירה היה אמת, השיבה: "אמרתי אמת אבל אני רק רציתי להפחיד אותו וזהו". מיד נשאלה שוב האם כל מה שאמרה אמת, וחזרה על תשובתה: "כן, זה היה מזמן ולא חשוב", ועמדה על רצונה לבטל את התלונה: "... אני הייתי טעונה עליו בגלל הבגידה, אם לא הייתי טעונה עליו לא הייתי מספרת לך כל מה שהיה... אני רוצה שהוא ישתחרר".

בחירת הודעות המתלוננת מול עדותה

12. בחינה של גרסאות המתלוננת, מלמדת לדעתי באופן ברור כי יש להעדיף את האמור בהודעתה ת/3, על פני עדותה בבית המשפט, לאור חיזוקים פנימיים רבים. זאת, אף בטרם אמנה את החיזוקים החיצוניים לגרסתה, שיפורטו בהמשך:

ראשית, ההודעה ת/3 כוללת גרסה עבה ובשרנית של ההתרחשויות בינה ובין הנאשם על פני תקופה ארוכה, תוך ציון פרטי אירועים ומעשים באופן המשקף חוויה אותנטית. כך, המתלוננת עיגנה כל אחד מן האירועים בזמן, על פי אירועים הזכורים לה, כדוגמת: ליל חתונת אחיו של הנאשם, מועדי ההתייצבות של הנאשם כאסיר משוחרר ברהט, ליל יום האהבה, וכו'. בנוסף, המתלוננת פירטה את אופן הכאתה לפרטי פרטים, את האופן בו נחלצה מן הבית והלכה לבית הוריה, ואת חששה הגדול מדיווח למשטרה פן יבולע לה. לעומת גרסתה המפורטת, נשמעה עדותה דלה ומתחמקת מכל תיאור קונקרטי, תוך התכחשות גורפת ובלתי משכנעת לתלונתה המקורית בטענה שאינה זוכרת, וכי התכוונה להעליל על הנאשם על מנת לנקום בו. ואולם, לא היה בדברים החזרתיים הללו כדי לשכנע כי אירועים כה חמורים וחריגים נשכחו ממנה ללא זכר, בייחוד כשניתן היה להתרשם כי מדובר באישה אינטליגנטית ורהוטה, שזיכרונה תקין לחלוטין, וזכרה פרטים אחרים רבים שעלו במהלך עדותה.

שנית, הגם שהמתלוננת בחרה לחזור בה מתלונתה כבר למחרת הגשתה, עדיין הקפידה להבהיר שלא שיקרה בתלונה המקורית, אלא אמרה אמת, והטעם לביטול התלונה הוא שאינה רוצה לסבך את הנאשם (שם ש' 9-15). המתלוננת אמנם הבהירה כי מה שהניע אותה להגיש את התלונה הוא רצונה לנקום בנאשם על שבגד בה, אך בשנית הבהירה שכל האמור בתלונתה המקורית, הוא אמת. בחינת מלוא גרסתה מעלה שאין לראות בביטול התלונה ראייה לכך ששיקרה, כי אם להיפך: עולה הסבר אמין לפיו תלונתה היתה אמת, גם אם עיתוי הגשתה נעוץ ברצונה לנקום בנאשם עקב בגידתו, לאחר תקופה ארוכה בה פחדה להתלונן נגדו. בעדותה במשפט, בחרה להתכחש גם לתוכן הודעת הביטול, ועולה חשש ממשי לכך שהפחד מפני הנאשם ובני משפחתו הוא שהניע אותה לבחור בגרסה המרחיקה אותו מכל מעשה פסול, באופן גורף.

שלישית, בעת מסירת התלונה עלו סימני מהימנות עצמאיים, הן בכך שהמתלוננת הציגה לפני החוקרת סימן נפיחות בזרועה התואם את תלונתה בגין אישום 2, והן בכך שהיתה נסערת ביותר ובכתה (שם עמ' 4 ש' 4). טענתה לפיה מקור החבלה בזרועה הוא מעבודתה כסדרנית משטחים בתנובה, נשמעה בלתי משכנעת בלשון המעטה.

רביעית, טענת המתלוננת בעדותה, לפיה "העלילה" על הנאשם באזני הממונה עליה בעבודה, כי תקף אותה, רק על מנת לקבל ימי חופש בתקופת הקורונה, אינה מתקבלת על הדעת. זאת, משום שלא סביר כי תנסה לקבל יום חופש במחיר העללה פלילית על בעלה, ככל שאכן היו ביניהם יחסים טובים, כפי שטענה. הגרסה נשמעה בלתי מהימנה גם לרקע טענותיה הסותרות לפיהן אינה זוכרת כלל את השיחה עם הממונה. הנה כי כן, ברצותה, "זוכרת" היא היטב את פרטי שיחת הטלפון עם מעסיקתה, וברצותה אינה זוכרת דבר.

חמישית, הטענה שהעלתה המתלוננת ולפיה "איים" עליה החוקר כי יפליל אותה במסירת עדות שקר באם

תחזור בה מתלוננתה ורק מטעם זה העדיפה לאשר כי התלונה המקורית היתה אמת, אף היא נשמעה חסרת שחר לחלוטין, ולא ייתכן כי כך פעל החוקר. גרסה זו נשמעה כניסיון נואל להרחיק עצמה מתוכן התלונה המקורית, בכל מחיר.

שישית, התרשמותי הברורה מעדות המתלוננת היא כי ניסתה לעשות כל שלאל ידה על מנת למנוע הפללת הנאשם, תוך הצגת עצמה כעצבנית, כמי שפעלה ללא שיקול דעת, ומתוך יצר נקמה, אך נראה יותר כי העידה מתוך פחד.

13. כל הנימוקים הללו מובילים לדעתי למסקנה ברורה לפיה עדיפה גרסת המתלוננת בהודעותיה, על פני גרסתה הבעייתית בעדותה, ואף קיימים בגוף ההודעות די חיזוקים לצורך עמידה בדרישת סעיף 10א, כפי שהובא בפתח הדברים.

14. להלן אראה כי קיימים חיזוקים נוספים לאמרות המתלוננת, בראיות חיצוניות.

חיזוקים חיצוניים להודעות המתלוננת

15. השוטרת המוקדנית אורנה בנודיז העידה אודות שיחתה עם המתלוננת ביום 13.7.21, עת פנתה זו למשטרה, כשהיא מבוהלת בעקבות איומי הנאשם. באמצעותה הוגשו תקליטור ותמליל השיחה (ת/17), בהם נשמעת המתלוננת מתארת כי הנאשם איים עליה ברצח, כי היא מפחדת לחזור לביתה וכי היכה אותה בעבר. שיחה זו מהווה חיזוק להודעת המתלוננת אודות מעשי הנאשם, שכן ניתן ללמוד ממנה על מצבה הנפשי האוטנטי עובר להגשת התלונה. יותר מכך, ייתכן כי השיחה מהווה חריג לכלל הפוסל עדויות מפי השמועה, שכן ניתן לראות בה תלונה של קרבן העבירות, בסמוך לאחר ביצוע עבירת איומים כלפיו, אם כי ייתכן שלא היתה זו ההזדמנות הראשונה בה התלונה, מאחר ששוחחה בטלפון עם שתי חברותיה, טרם פנייתה למוקד. בנקודה אחרונה זו אינני מוצאת לנכון להכריע, שכן עדות בנודיז אינה נדרשת כסיוע כי אם כחיזוק בלבד להודעת המתלוננת, ואינה ראיית החיזוק היחידה.

ב"כ הנאשם טען כי השוטרת בנודיז פעלה באופן פסול כשעודדה את המתלוננת "לנפח" את התלונה עוד ועוד כדי שיהיה לנאשם "תיק יפה", ואילו השוטרת הסבירה כי זיהתה אישה מבוהלת וחשה צורך "להסביר לה איך זה עובד על מנת להציל אותה לפעם הבאה" (עמ' 28). ייתכן בהחלט כי היה מקום להתנהלות זזהירה ומאוזנת יותר מצד השוטרת, אך במסגרת ההליך דנן אין זה מתפקידו של בית המשפט לעסוק בהדרכת מוקדני המשטרה, אלא יש לבחון את משקל עדותה של בנודיז כחלק ממארג הראיות שנאספו נגד הנאשם. מבחינה זו, אני מוצאת כי לא היה בהתנהלותה כדי לפגום במשקל הראייה המוקלטת של דברי המתלוננת בעת קריאתה למוקד. גם אם היה ב"עידוד" מצד בנודיז כדי להשפיע על המשך התנהלות המתלוננת, אין בכך כדי להפחית מערך הראייה שבעצם הפנייה למוקד, אשר ניכר בה כי נעשתה בספונטניות ובאותנטיות של מי שחוותה אלימות, וחששה להגיש תלונה.

16. תצלום מסך טלפון המתלוננת מיום 13.7.21 (ת/8), אשר נמסר לחוקר אלדבאח, ובו נרשמה שיחה נכנסת מאת הנאשם בשעה 12:44, אף הוא מהווה חיזוק להודעה אודות איומיו, שכן יש בו כדי לתמוך בעובדה שאכן התקשר אליה במועד שציננה. אמנם עולה מתצלום המסך כי לאחר השיחה התקשרה המתלוננת לשתי חברותיה, ורק לאחר מכן התקשרה למוקד המשטרה, אך אין בכך כדי למעט מתוקף תלונתה, מה גם שהעידה כי אכן התקשרה קודם כל לחברותיה, וכך היתה פועלת בכל מקרה (עמ' 46 ש' 26). התנהלות שכזו אינה חורגת מן הסביר בנסיבות בהן מבקשת נפגעת עבירה לאזור אומץ להתלונן במשטרה.

17. חיזוק נוסף, מצוי בדו"ח פעולה (ת/1), שרשם השוטר שחר מזרחי, לפיו ביום 13.7.21 בשעה 13:23 טיפל בקריאת המתלוננת. לפי הדו"ח, המתלוננת פחדה שהנאשם יראה אותה והמתינה לשוטרים בתוך רכבה, ובכך יש כדי לחזק את ההודעה בעניין חששה הרב, ומצבה הנסער. באופן דומה, מצוי חיזוק בדו"ח פעולה שרשם השוטר שניר חרבי (ת/6) בו מסר תיאור זהה של המקרה, והוסיף כי התקשר לנאשם ושאל אותו מה קרה עם אשתו, וביקש כי יגיע לתחנה. תגובת הנאשם היתה: "תגיד לה שהיא מגורשת ממני אני אבוא יותר מאוחר מתי שאני יכול", מה שמחזק את המסקנה כי היה עימות בין השניים. מטעם התביעה הוגשו גם סרטוני מצלמות הגוף של השוטרים שפגשו במתלוננת, וכן דו"ח צפייה ת/16.

18. גב' קורין מארד, שהיתה ממונה על המתלוננת בעבודה, העדיפה שלא להיות מעורבת בחקירה, אך עם זאת, העידה כי המתלוננת נעדרה מהעבודה ומסרה לה בשיחת טלפון שהיתה אלימות כלפיה והיא לא יכולה להגיע לעבודה. לאחר תקופה של 10-14 ימים המתלוננת חזרה לעבוד, ומסרה לה שהיא חזרה להיות יחד עם הנאשם: "לא יודעת, היא אמרה לי שהיא לא אתו, את מחזירה אותי שנה וחצי אחורה, אפילו יותר שהיא את הבלגן, ואז אחר כך היא חזרה לעבוד ואחרי כחודש ומשהו הם חזרו להיות ביחד, לדעתי משהו, שבועיים, חודש, הם כבר חזרו להיות ביחד" (עמ' 19 ש' 21). בנוגע לאירועי האלימות, העידה: "לא נכנסנו לפירוט של אלימות. היא אמרה שהיא אלימות, לא נכנסתי למה הוא עשה לה, בכל זאת זה מצב לא נעים. פיזית אני לא יודעת. אמרה שהיא אלימות מצדו ואז החוקר במשטרה אמר לי מה היא ספרה אבל היא לא פרטה איזה אלימות בדיוק ומה הוא עשה לה... ואמרה לא נעים לי יש לי איזה שהוא סימן בפנים, לא נעים לה לחזור כי יש לה סימן בפנים, זה מה שהיא טענה. ואז אמרתי לה תצלמי לי ואני אגיד לך, כאילו תראי לי אם זה באמת כל כך חמור לצאת ככה מהבית והיה לה סימן כזה צהוב, צהוב כזה פה במצח בתמונה שהיא שלחה לי, אני זוכרת ברפרוף. וזהו, היא שלחה לי את התמונה ואז החוקר ביקש את התמונה ולא הצלחתי למצוא אותה, אני כל פעם מוחקת. סימנים של חבלות או משהו שזה אני ממש לא ראיתי" (עמ' 20 ש' 8). כשנשאלה האם ראתה בתמונה סימנים כחולים, השיבה: "לא. הסברתי את זה גם לחוקר שאמרו לי שהיא סימן ואני אמרתי שהיא איזה שהוא סימן צהוב, משהו כזה צהוב לא זוכרת את התמונה בדיוק היה לפני הרבה זמן. וגם שלחה לי את זה אחרי 14 יום". קורין הבהירה כי בעת חקירתה לא היתה התמונה בידה, כיוון שמחקה אותה (עמ' 23). עוד העידה כי המתלוננת מסרה לה שהמשפחה מאד לחצה עליה לחזור אל הנאשם, ולא היתה לה התנגדות, לכן השניים חזרו להיות יחד. עדות זו היתה מהימנה ביותר, שכן באה מפי עדה אובייקטיבית, שלא ניסתה להעצים בתיאור העובדות, אלא מסרה באופן זהיר את הידוע לה. בעדותה יש כדי לחזק את הודעת המתלוננת על האלימות מצד הנאשם בכלל, ובפרט לעניין האירוע נושא אישום 5, שבו על פי ההודעה (ת/3) גרם לה הנאשם סימנים בראשה.

ב"כ הנאשם טען כי אירע מחדל חקירתי בכך שלא בוצעה פריקה לטלפון של קורין, לצורך בירור האם אמנם נשלחה אליה התמונה המדוברת, ומה תועד בה. אינני מוצאת כי מדובר במחדל, הן משום שהעדה מסרה חד משמעית כי

התמונה נמחקה, והן משום שלצורך חיזוק אמרות המתלוננת די לנו בעדותה של קורין לפיה קיבלה את התמונה וחזתה בסימני החבלה.

19. באמצעות השוטר קובי אלדבאח שניהל את החקירה, הוגשו מזכרים אודות מאמציו הרבים לאתר עדים אפשריים לעבירות, מבני משפחות הצדדים. כך, פנה לאמה של המתלוננת, אך היא סירבה לבוא לעדות, ולאחר מכן הבטיחה להתייצב אך לא הגיעה (ת/15 מיום 14.7.21). כמו כן, נעשה מאמץ לאיתור יסמין אחות המתלוננת, ללא הצלחה, ואמה סירבה למסור את מס' הטלפון שלה, בטענה שאינה מתערבת (ת/9 מיום 14.7.21). בנוסף, נערכה שיחה עם האם, בה סירבה לשתף פעולה, ולכל השאלות שהופנו אליה בטלפון בעניין אלימות כלפי ביתה, השיבה כי אינה מתערבת; על פי מזכר ת/11 מיום 15.7.21, נערכה שיחה עם עבד, אחיו של הנאשם, והוא סירב להתייצב לחקירה, אמר כי אינו מתערב והכחיש כל אלימות; אחות המתלוננת אסמאה, אף היא סירבה לשתף פעולה ואמרה שאינה רוצה להתערב (עמ' 26 ש' 18). מזכרים אלה מספקים חיזוק מסוים להודעות המתלוננת, שכן איש מבני המשפחה לא הכחיש את האלימות מצד הנאשם, ולא קם להגנתו, אלא ההעדפה היתה להימנע מהתערבות. עם זאת, אני ערה לכך שמדובר בעדויות מפי השמועה, שיש בהן כדי ללמד בעיקר על מאמצי החקירה שלא נשאו פרי, ועל מידת הבדידות בה היתה המתלוננת נתונה בקרב בני משפחת הנאשם, ואף בקרב בני משפחתה שלה.

20. על האווירה שאפפה את המתלוננת ניתן היה ללמוד גם מעדות אביה, שזומן מטעם התביעה. עדותו היתה אמורפית, ולצד אי הכחשה של האלימות באופן חד משמעי, בלטה ההעדפה להימנע מהתערבות (עמ' 55-57).

21. חיזוק לא מבוטל למהימנות התלונה, ניתן למצוא גם בפער הקיצוני בין עדות המתלוננת ובין דברי הנאשם, בנוגע למצב יחסיהם כיום. בעוד שהיא התאמצה להציג פסאדה מושלמת לפיה השניים מצויים כיום בזוגיות, יחסיהם טובים, ולא נפרדה ממנו (עמ' 36 ש' 3-5), אמר הוא באופן חד וברור כי היא בגדה בו ומאז שנעצר אינו יכול לראות אותה, לא יגיד לה אפילו שלום, ומטרתו היא להתגרש ממנה באופן מיידי לאחר שחרורו מן המעצר (עמ' 43 ש' 13). הנאשם אף העיד כי מאז שנעצר, לא הסכים כי המתלוננת תבקר אותו, ולא היה לו כל קשר עמה (עמ' 60 ש' 8-10), ובסיכומיו אמר שניגורו כי אינו יודע להסביר מדוע העידה שהם עדיין בזוגיות (עמ' 76 ש' 4). כל זה מלמד באופן ברור, כי המתלוננת לא העידה אמת, ולדעתי דבקותה בטענה ליחסי זוגיות עם הנאשם לא יכולה להיות מוסברת, אלא ברצונה לחפות עליו ולרצותו. גם בכך יש כדי לחזק את אמרותיו דווקא.

22. באופן כללי, ניתן היה להתרשם כי המתלוננת מתנהלת בפחד מפני הנאשם, ובכך יש כדי לחזק את גרסתה באמרותיה. הנאשם טען כי לא היתה לה כל סיבה לפחד ממנו, אך הוא עצמו אישר כי פעמים רבות היתה חוזרת לבית הוריה (ת/7 ש' 45). ואף היא מסרה בהודעתה כי לאחר אירועי האלימות היתה בורחת לבית הוריה, ואף נשארה שם על פני תקופות ארוכות עד שביקש ממנה לשוב. על גודל פחדיה מפני הנאשם ניתן היה ללמוד גם מהתחמקותה מלהעיד במשפט, ויש להזכיר כי התייצבה רק לאחר שניתן נגדה צו הבאה בבוקר ישיבת ההוכחות, כשבוששה להגיע.

23. כל החיזוקים שמניתי תומכים באמרות המתלוננת, ואף מלמדים על מהימנותן ועדיפותן המובהקת על פני עדותה.

24. להלן אראה כי אם לא די בכל אלה, הרי עדות הנאשם מספקת חיזוקים רבים נוספים, בדמותם של שקרים וסתירות.

גרסת הנאשם

25. הנאשם פתח עדותו באמירה שהוא יושב במעצר כבר 14 חודשים, בשל מעשים שלא עשה, על כן הוא כועס ועצבני. את תלונתו הסביר בכך שכעסה על החלטתו לשאת אשה שנייה: "אני כועס על אשתי על מה שעשתה על זה שרציתי להתחתן עם עוד אשה, ראתה את זה בעיניה בחומרה ועכשיו היא בגדה בי פי עשר שאני יושב בבית סוהר ולא משתחרר" (עמ' 42 ש' 32). עוד הוסיף: "ברור אני אתגרש. היא גם מנסה לבוא אלי לביקורים ליצור אתי קשר דרך המשפחה שלי, אני לא מדבר אתה. בעיניי זה בגידה פי עשר, לא משהו אחר. זה בגידה פי עשר. אם היא חושבת שזה בגידה שאני הולך להתחתן, מה שהיא אמרה דברים שלא היו זה פי עשר בגידה לדעתי. אני כועס. אני לא יכול לראות אותה בכלל למרות שהיא מנסה ליצור אתי קשר ואני לא רוצה. גם שלום אני לא אגיד לה... שמע אני חי 14 חודש בבית סוהר עם השאלות האלה שאתה שואל עכשיו, מה אני אעשה כשאני אשתחרר. לחזור לחיות אתה לא יהיה בחיים, אבל בכל זאת יש 4 ילדים זו אמא של הילדים שלי, לא משנה גם אם עשתה או לא עשתה, גם כשבאה פה התנצלה אמרה אני עשיתי את זה, כל מה שאמרה בית המשפט שמע את זה. אני כן כועס עליה אבל אני אחזור לחיות אתה? אני לא אעשה את זה. שהיא תהיה גרושה זה בטוח. היא תהיה גרושה זה בטוח". הנאשם טען כי היו לו חיי נישואין הגונים עם המתלוננת, עם אהבה, תמיכה וילדים, אך לכל זוג ישנן מריבות. כיוון שלגברים רבים במשפחתו יש מספר נשים, החליט גם הוא כי ברצונו לשאת אשה נוספת. לטענתו, כשהבינה המתלוננת כך, "עלה לה הכל לראש כל הסיפור של עשרים שנה של אהבה, אני לא יודע איך היא קבלה את זה, לדעתי זה מה שהביא אותה לנקודה הזאת. כי בחיים לא הרמתי עליה יד, בחיים שלי לא צעקתי עליה, אנחנו מדברים בשקט אנחנו אנשים מאד רגועים בבית...". עוד העיד כי המתלוננת ידעה שעליה לבוא עמו, על פי המנהג, לבקש את הכלה החדשה, והיה להם "ויכוח קטן" על זה. כשהתקשר אליה במועד האישום הראשון לומר לה כי עליו לצאת לעבודה ולכן עליה לחזור הביתה להחליף אותו בשמירה על הילדים, היא "עשתה בכוונה" ואמרה לו "אני לא מגיעה", לכן אמר לה "אם את לא מגיעה אין לך מה לחזור אלי הביתה. גם ככה יש לי עוד אשה, הולך להביא, אבל עדיין אתך או בלעדייך אני אביא אותה", וניתק את השיחה. חצי שעה לאחר מכן, הופיעו השוטרים בביתו, בעקבות קריאתה.

בנוגע לאירוע נושא האישום השני, העיד כי שני אחיו נכחו במקום, והביע תרעומת על כך שלא נחקרו במשטרה. לדבריו, החל וויכוח של מה בכך בעניין המגב, ואז המתלוננת התעצבנה, משכה ממנו את המגב, פגעה בדלת, וגרמה לניפוץ הזכוכית. עוד טען כי לא הבין מדוע החוקרים לא בדקו את העניין שכן היו מוצאים שהזכוכית שבורה עד היום. בנוגע לאישום השלישי, העיד כי אכן התקיימה אותו ערב חתונת אחיו, ואישר כי פרצה מריבה עם אחיו ואביו בעניין החתונה, ובנוסף, היה לו וויכוח עם המתלוננת בעניין רצונו לשאת אשה שנייה, אך לא הכה אותה. בנוגע לאישום הרביעי, העיד כי לא היה שום אירוע אלים, ושלל את גרסת המתלוננת לפיה חשד שכוונתה לצאת לפגוש גבר אחר, בשעה שרק רצתה להביא עוגה מהשכנה ליום האהבה. לפי עדותו, אין היגיון בטענות המתלוננת שכן השכנה מתגוררת מול ביתם, ולא היה מתעורר חשדו בנסיבות שכאלה, בהן היא יוצאת לביתה. בנוגע לאישום החמישי, התקשה לזכור את עיתוי המקרה, והעיד כי ייתכן שבאותה תקופה חי ברהט ולא היה כלל בביתם.

26. עיון בהודעותיו (ת/5 ו-ת/7) מעלה כי הכחיש את כל החשדות וטען באופן גורף ובחזרתיות כי "לא היה ולא נברא", אך לא נמסרה מפיו גרסה סדורה של איזה מבין האירועים הנטענים. תחת זאת טען כי אינו זוכר את המועדים, כי המתלוננת ממצאה, וכי אין שום תימוכין בעדויות נוספות פרט לגרסתה. כמו כן, אמר כי בכוונתו להתגרש ממנה, כיוון שהיא שקרנית.

27. לאחר בחינת עדות הנאשם ותוכן הודעותיו, אני מוצאת כי קיימים קשיים וסתירות רבים מספור, אשר יש בהם כדי להחליש את משקל טענותיו, ולחזק את הודעת המתלוננת. להלן אסקור את הקשיים העיקריים העולים, ואתייחס לחלק מן האישומים, לגביהם עולות סתירות פנימיות משמעותיות.

28. טענת הנאשם כי רצונו לשאת אישה שנייה הוא העילה שהובילה לתלונות השווא נגדו, נשמעת שובת לב, אלא שבהודעותיו במשטרה, כלל לא הזכיר כי היה בכוונתו לשאת אישה שנייה, ולא תלה בכך את התלונה נגדו. כמו כן, לא בא זכרה של אישה שנייה בתשובתו המפורטת לאישומים. בכל גרסאותיו המוקדמות, הכחיש את החשדות באופן גורף וסתמי, ולראשונה עלתה גרסה כבושה זו, בעדותו במשפט. בנוסף, לא הובאה כל ראיה מטעמו לכך שאמנם עמד לשאת אישה שנייה כלשהי, כך שההסבר שהציע להתנהלות המתלוננת, נותר תלוש. למעשה, גרסתו הותירה את הרושם כי זהו ניסיון בעלמא, להציג עצמו כמי שהתנהל באופן נורמטיבי ומסורתי, ברצונו לשאת אישה שנייה, בעוד שהיא נהגה בקנאות כלפיו, אך הסבר זה כלל לא הוכח.

המתלוננת מצדה, לא הזכירה כלל כי הנאשם התכוון לשאת אישה שנייה, אלא טענה כי כעסה על כך שהוא בגד בה. רק בשלב מאוחר של חקירתה הנגדית אמרה לפתע כי התווכחה עמו בשל רצונו להביא אישה שנייה (עמ' 41 ש' 32), אך דבריה אלה נאמרו באופן תלוש ולקוני, ולא ניתן היה ללמוד מהם, את אשר נודע רק בשלב עדות הנאשם, כי טענתו היא שעמד ממש לפני נישואין נוספים. למותר לציין כי ב"כ הנאשם לא עימת את המתלוננת כלל עם גרסת הנאשם בעניין זה, ועם הטענה לפיה דרישתו כלפיה כי תתלווה אליו לבית הכלה החדשה, היא שעוררה את זעמה. העלאת גרסה כבושה ובלתי מעוגנת שכזו מצד הנאשם בעדותו, והימנעות מבידור העניין בחקירתה הנגדית של המתלוננת, הותירו רושם בעייתי, ואף נוצר חשש לתיאום העדויות.

29. בעדותו הראשית הכחיש הנאשם את טענת המתלוננת לפיה הוא השתמש בסמים, והצהיר מיזמתו כי לפני למעלה מ-20 שנה השתמש פעם יחידה בסיגריות חשיש, אך כיוון שהוא דתי, אסור לו להשתמש בסמים. ואולם, בסתירה לדבריו, עלה בחקירה הנגדית כי הורשע מספר פעמים בעבירות סמים, ואף נשא מאסר בפועל למשך 10 חודשים. כשנשאל על הסתירה, שלף הסבר מפתיע: "אני אגיד לך (מחייך) את מדברת על העבר שלי, אנחנו מודים בעבירה וסוגרים עסקה ואנחנו מודים בעבירה ולפעמים אנחנו עושים את זה לטובת הרישיון, לטובת החבר שנוהג אתי, אם אני לא אקח את זה לעצמי... לפעמים תופסים סמים אצל הבן אדם וייקחו לו את הרישיון בגלל שהוא משתמש בסמים אז לפעמים אנשים עושים את הקומבינה הזו לוקחים את התיק במקום אחר". דבריו אלה, נשמעו בלתי משכנעים, לא היה בהם כל הסבר לאי אמירת האמת, ואף לא נמצא בהם הסבר משכנע לכך שהסכים לטענתו ליטול על עצמו עונשי פסילה, שהיו אמורים לחול על נאשם אחר.

30. בעדותו הרבה הנאשם להדוף את הטענות כלפיו, תוך הפנייה לכך שלא נחקרו עדים לאף אחד מן

המקרים, וחזר על טענתו לפיה היה על המשטרה לפנות לבני המשפחה אשר היו תומכים בדבריו: "היא הביאה הוכחה שהחיה? הביאה עד אחד שאמר שזה נכון? גם אני יכול לספר סיפורים" (ת/ש' 49). ואולם, כשעומת עם העובדה שכל בני משפחתו ובני משפחת המתלוננת סירבו לשתף פעולה עם המשטרה, כמתועד במזכרים רבים (ת/ש' 9,11,12,15, וכן עדות החוקר אלדבאח עמ' 26 ש' 18), השיב באופן חמקני, כי אינו יודע מדוע סירבו, וצריך להפנות שאלה זו אליהם, ולא אליו. כשעומת עם כך שאף אחיו סירב להתערב ולהגיע לחקירה, השיב שוב באופן חמקני: "זו קודם כל דעתך. ודבר שני כל אחד מה הוא מחליט לעשות בחיים, לבוא לדבר או לא לדבר כל אחד זה שלו. אני לא יכול להגיד מה כל אחד עושה בחיים שלו. אח שלי הוא ילד גדול. גם אחים שלה וגם אחיות שלה, כולם. ואת אומרת כולם לא הסכימו לבוא, מצדשני יש חלק שכן הסכימו". כך אמר, למרות שניכר כי חומר הראיות מוכר לו היטב, וידוע לו כי כל פניות המשטרה הרבות, נענו בסירוב. כמובן, היה באפשרותו להביא לעדות מטעמו, מי מבני המשפחה, אשר משום מה עמדו כחומה בצורה מול גורמי החקירה, על מנת שיתמכו בגרסתו אודות יחסיו הטובים עם המתלוננת, ו/או אודות התנהלותה הקנאית כלפיו, ו/או אודות הנישואין השניים שעמד לממש, אך הוא לא הביא שום עדות תומכת, והמשמעות ברורה.

31. הנאשם התעלם מן העובדה שהמתלוננת הציגה לפני החוקרת חבלה בדמות נפיחות בזרועה (ת/ש' 3), שנגרמה לה באירוע נושא האישום השני. לא היה בפיו הסבר לחבלה, למעט טרוניה על כך שהחבלה לא צולמה. בנוסף, טען כי באותו אירוע המתלוננת היא שנהגה באלימות וגרמה לניפוצה של דלת זכוכית, אך לא הביא שום ראיה לכך, למרות שלכאורה יכול היה להוכיח זאת ביתר קלות. בהקשר זה, חשוב לציין כי ב"כ הנאשם כלל לא עימת את המתלוננת עם הטענה לפיה שברה את הדלת, וגרסה כבושה זו עלתה לראשונה בעדות הנאשם. והנה, בניגוד לטענותיו, המשטרה ניסתה לבדוק את עניין שבירת הדלת מול בני המשפחה, ובשיחה טלפונית מסר אחיו של הנאשם לחוקר אלדבאח, כי הדלת לא נשברה ולא ידוע לו על כך דבר (ת/ש' 11).

32. בעניין האישום החמישי, העיד הנאשם כשיטתו, כי "לא היה ולא נברא", ולפתע אמר כי ההוכחה לשקריות התלונה היא שעל פי הטענה הוא נכנס לבית דרך החלון, אך החלון מסורג, ולא ניתן לדחוסו בעדו לתוך הדירה. לא זו אף זו, הנאשם טען כי המשטרה במחדלה לא בדקה את העניין. טענה זו מעוררת קושי רב, שכן עוד בשלב החקירה הוטחה בנאשם הטענה לפיה חדר בעד החלון והיכה את המתלוננת (ת/ש' 5; 9; ת/ש' 38-39), אך הוא נקט הכחשה גורפת וסתמית, ולא מצא לנכון לציין בפני החוקר כי מותקנים סורגים בחלון. באופן דומה, לא העלה שום טענה שכזו בתשובתו לאישום, אף כי הודעות המתלוננת היו מוכרות לו, היטב. לראשונה העלה את הטענות בעניין קיומם של הסורגים בחקירתה הנגדית של המתלוננת, אשר מצדה מיהרה להסכים עמו ולמסור תשובה "מוזמנת": "ש. אם אני אומר לך שבאותו חלון שעליו דברת יש סורגים לכן לא הגיוני שהוא נכנס מאותו חלון? ת. נכון. המשטרה לא באה ולא בדקה את החלון" (עמ' 45 ש' 30). לאחר בחינה, אני מוצאת כי גם בנקודה זו בחר לו הנאשם דרך נפתלת לנסות ולקבע ממצא עובדתי בתודעת בית המשפט, מבלי להוכיחו כלל. ככל שחפץ הוא להוכיח כי החלון בביתו היה מסורג וכי לא ייתכן שחדר בעדו לדירה ותקף את המתלוננת, היה עליו להתכבד ולהביא לכך ראיות, שכן העניין מצוי בידיעתו ובשליטתו. לא ייתכן כי יכבש גרסתו וטענותיו עד לשלב מאוחר, ואזי יעלה טענות למחדל חקירתי. בנוסף, גם בנקודה זו, עלה לדעתי חשש לתיאום העדויות עם המתלוננת.

33. מופרכות עדות הנאשם בלטה במיוחד, עת התבקש להתייחס לכך שבשל מעשיו האלימים נושא האישום החמישי, לא הלכה המתלוננת לעבודתה במשך שבועיים. בעניין זה, ולצורך הרחקת עצמו מן החבלה שגרם למתלוננת בפניה, העיד באופן מיתמם כי לא ידע כלל שהיא נמנעה מיציאה לעבודה, לא ידע מה הגורם לכך, ולא התעניין. לאחר

מכן הסתבך בשקריו: לא, לא שאלתי אותה הייתי יוצא בבוקר מוקדם... אני לא זוכר במדויק את התאריכים... לגבי השבועיים של מה ששאלת מקודם, זה עולם מה שאת אומרת עכשיו זה עולם, את מחברת שני תאריכים של 3 חודש קדימה ושבועיים אחורה... אני חושב שהייתי ברהט ולא הייתי מזהה את זה... היתה תקופה שהייתי ברהט ותקופה שהייתי ברמלה בנשר, אני לא זוכר תאריכים מדויקים..." (עמ' 66-67). לא למותר לציין כי בחקירותיו ת/5,7 עומת עם תלונתה ועם טענתה אודות החבלה בפניה, והשיב כי היה בכלא, אך מיד שינה גרסה וטען שהוא מתבלבל אבל בכל מקרה "לא היה ולא נברא".

34. סיכומו של דבר, עדות הנאשם היתה רצופה שקרים, סתירות ופירוכות, שאינם מאפשרים לתת בו אמון, ומהווים חיזוק משמעותי לאמרות המתלוננת.

טענות נוספות שהעלה הנאשם בסיכומיו

35. נטען מפי ב"כ הנאשם כי נגרם מחדל חקירתי בכך שלא נערכה לנאשם בדיקת סמים, לצורך בירור מהימנות טענותיו לפיהן לא השתמש בסמים. אינני מוצאת כי נדרשה בדיקה שכזו, ולא היה בה כדי ללמד דבר לגבי מצבו של הנאשם במועדים הרלוונטיים, בחלוף הזמן. מעבר לכך, אי מהימנותו של הנאשם נלמדת בעיקר משקריו הבוטים בעניין השימוש בסמים בעברו, כעולה מהרשעותיו הקודמות, ולא מן האפשרות לכך שהשתמש בסמים במועד מעצרו.

36. מחדל נוסף מוצא ב"כ הנאשם בכך שבנוגע לטענת המתלוננת כי הנאשם איים עליה בטלפון ביום 13.7.21 (האישום הראשון), לא בוצעו מחקרי תקשורת על מנת לברר את מספר ההתקשרויות מצדו. לדעתי אין בכך מחדל, שכן אין במספר ההתקשרויות כדי ללמד על חפותו. בהקשר זה, הוכחה העובדה המכרעת והיא כי אמנם הנאשם התקשר למתלוננת כטענתה, ובסמוך לאחר מכן היא אזרה אומץ, לראשונה, והתקשרה למוקד המשטרה.

37. עוד נטען לאי מהימנות המתלוננת, בשל חוסר התאמה בין טענותיה לאלימות מצד הנאשם באישום הרביעי, ובין המסמכים הרפואיים בהם מתועדת פנייתה למרפאה דווקא בשל תאונת דרכים. לאחר בחינה, אני סבורה כי טענה זו מקורה בחוסר דיוק, שכן המתלוננת מעולם לא טענה שהלכה לרופא ביום 23.2.21, בשל תקיפתה בידי הנאשם. בעת ביקורה אצל הרופא, טענה לסחרחורות בעקבות תאונת דרכים, וכך אמרה גם בעדותה (עמ' 45 ש' 10). כעולה מן הראיות, נראה כי המסמכים הרפואיים מאותו מועד הגיעו לידי המשטרה על פי דרישתה מקופת החולים, הוכנסו לתיק החקירה, והוגשו כראיה שלא לצורך, שכן אין בהם כל ראיה רלוונטית. משכך, אין בתיעוד הרפואי כדי ללמד על היעדר מהימנות של המתלוננת, אשר לא היתה מעורבת כלל בהעברתו לתיק החקירה.

סיכום

38. התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי בוצעו העבירות שבכתב האישום, כעולה מאמרות המתלוננת שנתקבלו מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות.

39. מעבר לעדיפות של האמרות על פי מבחן המהימנות הפנימי, מצאתי חיזוקים רבים התומכים במהימנות מתוך ראיות חיצוניות, ובהן עדות קורין, ועדויות השוטרים שטיפלו בתלונה.

40. עדות הנאשם הותירה רושם בעייתי ביותר, שכן נקט בהכחשה גורפת, אך הסתבך בגרסה בלתי משכנעת, בסתירות פנימיות ובשקרים. כל אלה מונעים את האפשרות לתת אמון בגרסתו ומצד שני מספקים חיזוק נוסף לאמרות המתלוננת.

41. נוכח כל האמור, אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ט תשרי תשפ"ג, 24 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים